

РЕШЕНИЕ

№ 6037

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова- Десподска
Николай Димитров**

при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4795** по описа за **2022** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.285, ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, във вр. с глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на К. И. Д. срещу Решение № 5577 от 06.10.2021 г., постановено по адм. дело № 626 от 2021 г. по описа на Административен съд София - град, I отделение, 9 състав.

С обжалваното решение е отхвърлен като неоснователен предявения от К. И. Д. срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията"/ГДИН/ иск за обезщетение за причинени неимуществени вреди, за периода 24.01.2019 година до 07.08.2020, в размер на 200 000 лева, изразяващи се в обида, безпомощност и унижение пред АССГ и лишението от свобода, поради това че ГДИН са представили в съдебен процес по адм.дело № 2804/2018 година по описа на АССГ медицински документи-сравки, които са съдържали невярна и неистинска информация за медицинското състояние на касатора Д..

В касационната жалба са въведени оплаквания за неправилност на решението, предвид че съдът е допуснал нарушение на процесуалните правила и е постановил същото в нарушение на материалния закон. Касаторът поддържа, че са налице предпоставките от фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл.284, ал.1 от ЗИНЗС за ангажиране отговорността на ГДИН. Искането до съда е за отмяна на решението и постановяване на решение по същество, с което предявения срещу ГДИН

да се уважи и да се присъди претендираното обезщетение.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се явява лично и с назначен от съда процесуален представител. адв. А. Представя писмени бележки. Не претендира разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител в писмен отговор и становище по същество отрича основателността на жалбата, като счита решението за правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Според участващия в производството по делото прокурор от Софийска градска прокуратура касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като провери служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от АССГ, 9^{-та} състав.

С оглед обстоятелствата, изложени в исковата молба, становищата и исканията на страните в хода на делото, след приложението на чл. 284, ал. 3 ЗИНЗС, съдът е събрал относимите към предмета на спора доказателства. Със събирането им решаващият съд е изяснил фактическата обстановка, като въз основа на установените по делото факти, при обсъждане доводите на страните е направил своите правни изводи. С решението си по делото административният съд е отхвърлил предявения от И. иск като неоснователен. За да постанови този резултат, съдът е приел, че по делото не са установени незаконосъобразни действия или бездействия на затворническата администрация в исковия период, от които да произтичат твърдените за причинени неимуществени вреди. Искът е разгледан от първоинстанционния съд и в контекста на обособената по своята специфика група от дела, заведени пред българските съдилища, а впоследствие и пред ЕСПЧ, от лица, лишени от свобода, които изтърпяват наказанието си в условия, неотговарящи на стандартите, установени от Съвета на Европа, определени сами по себе си, поради наличие на конкретни и ясни параметри, като условия, нарушаващи забраната за нечовешко и унижително отношение – чл. 3 ЕКПЧ. Видно от мотивите на съдебния акт, съдът е приложил изцяло стандартите на ЕСПЧ, което сочи на правилност и обосноваване на решението.

Неоснователно е наведено в жалбата оплакване, че при постановяване на своето решение, съдът е допуснал нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Съдът е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, като е събрал относимите доказателства, обосновал е изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на ищеца. Законосъобразно съдът е приел, че е преклудирано правото на касатора И. да оспорва по делото истинността на писмени документи- медицински справки по реда на чл. 193 ГПК вр. чл. 144 АПК, които са представени в хода на друго приключило съдебно производство – адм. д. № 2804/2018 г. по описа на АССГ. Справките, представляващи официални документи (чл. 179, ал. 1 ГПК), които съдът подробно е

обсъдил в решението си, безспорно не е били оспорени в хода на адм.д. № 2804/2018г. по описа на АССГ. от ищеца И. или от назначения му от съда процесуален представител, съответно – ищецът, посредством други писмени и/или гласни доказателства не е установил наличието на факти, различни от тези, които съдът е приел за недоказани с обжалваното решение.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя правните изводи, направени в първоинстанционното производство, поради което не следва да бъдат повтаряни.

Деликтната отговорност на държавата не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от чл.154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на осъществено нарушение на чл. 3 от страна на органите по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС. Доказването на настъпването на неимуществени вреди, за които нормата на чл.284, ал.5 ЗИНЗС е въвела оборима презумпция, не подлежи на главно доказване от ищеца, а на оборване от ответника по пътя на обратното доказване, което също следва да бъде пълно. Тази оборима презумпция се простира и върху третия елемент на фактическия състав на деликтната отговорност – причинна връзка между нарушението на чл. 3 ЗИНЗС и настъпилите вредоносен резултат.

В случая по делото изцяло липсват доказателства за наличие на незаконни действия, както и реално претърпени неимуществени вреди от К. Д. И. , поради което правилно е отхвърлен предявения иск.

Наведените доводи в касационната жалба и в хода по същество в своята цялост са неоснователни и ирелевантни към спора.

При така изложените съображения решението на съда като правилно следва да бъде оставено в сила.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Искането е неоснователно. Съгласно приложимата специална норма на чл.286, ал.2 ЗИНЗС, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло. От анализа на цитираната норма следва извод, че в производството по чл.284 и сл. ЗИНЗС ищецът дължи разноските, свързани с производството – за държавни такси, експертизи и т.н., но не и за адвокатски и юрисконсултски възнаграждения, независимо от това дали ответникът е бил представляван по делото. По изложените доводи на ответника не се присъждат разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК Административен съд София-град, XXII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5577 от 06.10.2021 г., постановено по адм. дело № 626 от 2021 г. по описа на Административен съд София - град, I отделение, 9 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: